

Яна го послушала, да два си поидоха,
Да два си поидоха кай църно-то море.
Янѣ ѿ сѣ припи вода, студна вода,
Та си поиде Яна край църно-то море.
Повеля си господъ риба си запее
Риба си запее, каменъ си засвири.
Ка ги дочу Яна, сърце ѿ разболе,
Тогай Яна веле на нейно деверче:
„Айде, братче, дома ти да ме однесашъ,
На кър-о менѣ душа да не излезе.“
И ѿ дигна Яна до дома ѿ носи:
Едно въ къщи влезе и дете си доби.
Дете ми сѣ доби, дете, мъшко дете,
Дете, мъшко дете, бележито дете,
На гръди-те му ѿ ясна месечина;
А на глава-та му летно ѿсно сѣнце.
Тогай веле Яна на нейно-то братче;
„Одай, братче, одай, на пѣтъ да го срещишъ,
Хаберъ да му кажешъ, мужде да ти даде,
Оти му сѣ доби дете, мъшко дете.“
Па ми сѣ изспуци Янино деверче,
Та си стрете на стретъ пѣт-отъ братъ си Стоянъ;
На брата му веле, веле и говоре:
„Бакшишъ, брату, дай ми дете ти сѣ доби,
Дете бележито, летно сѣнце въ глава,
А во гради-те му ясна месечина.“
И на младъ Стояна не сѣ фати въра;
Тогай си позапре китени сватове,
Та имъ веле Стоянъ, веле и говоре:
„Постоите малце до дома да одамъ
До дома да одамъ, дали ѿ истина.“
Па сѣ спуци Стоянъ, до дома си оди,
Влезе въ одая-та, шаренъ јорганъ дигна;
Летно сѣнце грее, сърце сѣ разшени.
Па сѣ назадъ Стоянъ скоро сѣ повърна,
Па си поиде Стоянъ кай сватове-то;
Тогай веле Стоянъ на млада невѣста:
„Отъ сега на татки сестра да ми бидишъ,
Сестра ти да сѣ ми, назадъ сѣ повърни!“
Тогай веле нему млада-та невѣста: